Hazel začala zapisovat a ze všech sil se snažila, aby písmo nebylo roztřesené.

„Zjišťuju, že mě ta samota docela uklidňuje," odpověděl Murrell mírně.

„Lžeš! Jednou jsem tam nechal vězenkyni pouhé dva dny, a když jsem ji pustil, pokusila se skočit ze střechy."

„*De gustibus non est disputandum*," *(Proti gustu žádný dišputát, pozn. překl.)* poznamenal Murrell a díval se do stropu.

Hazel těm slovům nerozuměla, ale všimla si, že Hopkinsovi podrážděně zacukaly koutky úst.

„Nesmysl," odsekl. „V Troubě nevydrží nikdo, natož člověk s nemocným srdcem, jako jsi ty."

„Přesto tu jsem a kypím zdravím."

„Kypíš zdravím? Nevypadáš na to, Nicolasi."

Hazel se musela Murrellovi v duchu obdivovat, protože navzdory poutům dokázal bezstarostně pokrčit rameny.

„Och, jaká odvaha! A ta hraná bezstarostnost!" usmál se Hopkins. „Tím mě samozřejmě neoblafneš – vím, jak v tom vedru a tmě trpíš. Takže tě potěší, až se dozvíš, že jsem ti přišel nabídnout dočasnou úlevu."

Murrell zvedl obočí. „Ale? Předpokládám, že se to neobejde bez nějakých podmínek, že?"

„Přirozeně. Budeš mi muset pravdivě a bez zatajování jakýchkoli skutečností odpovědět na moje otázky. Když to uděláš, přemístím tě do Bílé věže do cely s kavalcem a dostatkem místa, aby sis mohl protáhnout nohy."

Načež začala nekonečná půlhodina, kdy Hopkins Murrella bombardoval otázkami. Kolika čarodějnicím velel ve svém Spolku? Kde jsou v Londýně ty bezpečné úkryty, kam se povstalci uchylují? S kterým démonem jednal, když se vydal do Podsvětí?

Murrell během výslechu jen zíral do země a neřekl jediné slovo.

„Vím, že jsi měl ve Spolku i ohnivé čarodějnice – dokonce znám i jejich *jména*," pokračoval Hopkins, vstal a přešel za Murrella. „Řekl nám o nich David, můj spolehlivý informátor."

Takže David mluvil, pomyslela si Hazel a protáhla si bolavé prsty. *Udělal to dobrovolně, nebo ho taky mučili?*

„Lilith Kilbrideová," pokračoval Hopkins. „Mrazivá čarodějnice, se kterou jsi byl v obzvlášť těsném spojení. Dosud nám uniká, ale dříve nebo později ji najdeme. A pak to byla jedna bílá čarodějnice, léčitelka, jménem Hecate Hooperová."

Hazel se kousla do rtu. Byl to divný pocit slyšet matčino jméno z Hopkinsových rtů.

„Skončila jako oběť tvých zlých skutků," dodal Hopkins a položil Murrellovi dlaně na ramena. „Nějaký démon ji unesl do Podsvětí. No co…" Pokrčil rameny. „O jednu ohnici méně, alespoň mám méně starostí, že?"

Ne, když ji přivedu zpátky, pomyslela si Hazel.

Hopkins stiskl Murrellovi ramena tak pevně, až vězeň zkřivil obličej. „Ale ona měla dceru. Vzpomínáš si na ni? Samozřejmě že ano! Jmenuje se Hazel. Je to ohnice, takže je nebezpečná, a já chci vědět, kde je."

Hazel se při zmínce svého jména tak lekla, že přitlačila na brk a zlomila špičku. Inkoust se rozstříkl po celém pergamenu. Popadla piják a vysoušela kaňky.

„Máš poslední šanci spolupracovat," prohlásil Hopkins a vrátil se zase před Murrella. „Jestli odmítneš, vrátíš se do Trouby a tentokrát tě tam nechám tak dlouho, až vyschneš na troud."

Murrell si odkašlal, jako by se chystal promluvit. Hazel zatajila dech.

„No?" naléhal Hopkins.

Murrell mu plivnul na botu a zazubil se na něj.

Hopkins ho popadl za vlasy a strhl mu hlavu dozadu. „Sice jsi ještě nezměkl, ale já mám spoustu času zmáčknout tě tak, až tě zlomím." Pustil ho a pokynul strážci, aby otevřel dveře. „Sbal si věci, Williame. Výslech skončil."